

[J. V. Christensen.]

at spore i den sidste Tid —, fordi man simpelt hen ikke har Midler til at betale Arbejdet, saa er det ogsaa klart, at Lovgivningsmagten kommer til at tage dette Forhold med ind i sine Overvejelser.

Mit Parti har selvfølgelig intet som helst imod, at det Spørgsmaal, der gennem det fremsatte Lovforslag er rejst af det konservative Folkeparti, bliver prøvet i et Udvalg tillige med de Forhold, som knytter sig dertil, og at det Materiale, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne lod os faa et lille Indblik i, bliver forelagt til Drøftelse. Vi vil gerne medvirke til en saadan Udvalgsbehandling, men til Gennemførelse af et Forslag af den her omhandlede Art kan jeg ikke paa Forhaand tilsige mit Partis Støtte.

Ludvig Christensen: Det var en Række meget interessante Oplysninger, som Ordføreren for Forslagsstillerne (Lange) nu fremsatte, men der manglede en Afslutning, som kunde have givet Oplysningerne noget mere Betydning, end de ellers vil have, nemlig den, at saaledes har det aldrig været tidligere. Det er dog ikke saa mærkeligt, at det ærede Medlem ikke kom med den Afslutning, thi det er en Kendsgerning, at saaledes har det altid været, at uorganiserede Arbejdsgivere — navnlig paa Landet, mindre i Byerne, derude, hvor Fagorganisationerne, ogsaa Arbejdsgiverorganisationerne, har mindst Tilslutning — var i Stand til at samle om sig uorganiserede Arbejdere og i Fællesskab med disse skaffe sig Arbejde ved at underbyde de organiserede. Det er slet ikke noget nyt, det har jeg kendt til i de snart 30 Aar, jeg har haft med den Art Sager at gøre, og derfor er jeg slet ikke imponeret af de Oplysninger, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne kom med. Alle de, der, for blot at nævne en enkelt Ting, har fulgt en Mindrebetalings-Organisation som f. Eks. „Kristeligt dansk Fællesforbund“, vil nemlig vide, at dette er en meget gammel Historie, en meget gammel Organisation, bestaaende baade af Arbejdsgivere og Arbejdere, der i Fællesskab simpelt hen enes om at krybe under de Pristalere, der i øvrigt findes mellem organiserede Arbejdsgivere og Arbejdere, og jeg tror, man kan lægge de organiseredes Priser, hvor man vil, det vil dog være ganske umuligt at forhindre, at en saadan Samling af Arbejdere og Arbejdsgivere i een Organisation bliver enige om til enhver Tid at krybe de Par Procent ned, der skal til for at blive de billigst bydende. Jeg tror, man kan gøre, hvad man vil, der er overhovedet

ikke nogen Grænse for, hvor langt de vil gaa nedefter, saa længe der er en Mulighed for at krybe under, hvad de organiserede bliver enige om. Men den Organisation har det konservative Folkeparti selv været med til i ikke ringe Grad at styrke ved de Ændringer, der i 1927 blev indført i Arbejdsløshedsloven ved dens Revision, da man paa Trods af, at det er en bedvidende Organisation, hvor ogsaa Arbejdsgivere er Medlemmer, alligevel anerkendte dens Arbejdsløshedskasse og i Arbejdsløshedsloven indsatte en Undtagelsesbestemmelse, netop for at give denne Løntrykker-, denne Underbetalings-Organisation Eksistensmuligheder. Den ærede konservative Ordfører skulde den Gang have tænkt paa Følgerne af den Politik, man da slog ind paa. Det er ogsaa saadan, at efterhaanden som den saakaldte Tugthuslov virker, bliver det vanskeliggere og vanskeliggere baade for organiserede Arbejdsgivere og for organiserede Arbejdere at modvirke netop de Bestræbelser, der iværksættes for det, som Ordføreren for Forslagsstillerne nu taler imod. Det konservative Folkeparti kan virkelig ikke den ene Dag, fordi man synes at have Interesse i en vis Lovbestemmelse, som Arbejdsgiverforeningen endda er gaaet imod — man vil kunne se af de Dokumenter, der foreligger, at Arbejdsgiverforeningen netop pegede paa Urimeligheden af at gennemføre den af mig omtalte Lovbestemmelse —, være med til at skabe visse Betingelser for det, der nu foregaar her, maaske i noget videre Udstrækning end tidligere, og saa bagefter kræve, at Arbejderorganisationerne skal tage Følgerne af det, man den Gang var med til at gennemføre.

Om selve Lovforslaget vil jeg i øvrigt gerne sige, at det efter min Mening er affattet saaledes, at det vil være ganske umuligt at gennemføre det. Hvordan har man f. Eks. tænkt sig at faa konstateret, om en uorganiseret Arbejdsgiver kalkulerer med Lønninger, der ligger lavere end de Arbejdslønninger, som Arbejdsgiverforeningens Medlemmer skal betale? Der maatte i saa Tilfælde være en Ret i Overensstemmelse med de Bestemmelser, der gælder for Arbejdsgiverforeningens Medlemmer, til at forlange sig udleveret de Kalkulationer, som den eller de paagældende Arbejdsgivere havde lagt til Grund. Men alle vi, der har med offentlige Forhold at gøre, ved jo, at man Gang paa Gang kommer til at staa overfor en Række Tilbud fra organiserede Arbejdsgivere, der kan ligge saa langt fra hinanden, at Differencen til Tider dækker det allermeste af Arbejdslønnen, og hvad